

Manelen burkoa

Manel bost urteko mutiko bat zen, goizero eskolara joateko, lagunekin jolasteko eta urdaiazpiko ogitartekoak jateko irrikitan zegoena. Baina bazegoen zerbait zaila egiten zitzaiona… oheratzea.

Gauero, pijama janzteko ordua zenean, Manelek denbora luzatzen saiatzen zen:

“Orain hortzak garbituko ditut… gero jostailuak jasoko ditut… eta gero ura nahi dut… eta geroago…”—eta horrela igarotzen ziren minutuak.

Gau batean, bere ama Mariak ohiko manta berdearekin estaltzen ari zela, Manelek galdetu zion:

“Ama, zergatik lo egin behar dut oraindik jolastu nahi badut?”

Mariak irribarre egin eta esan zuen:

“Zure gorputzak atsedena behar duelako sendo hazteko, eta zure buruak ere atsedena behar duelako hainbeste abenturatatik. Baina nahi al duzu sekretu bat kontatzea?”

Manelen begiak zabaldu ziren.

“Zein sekretu?”

“Zure burkoak badaki oroitzapenak gordetzen. Gauero burua gainean jartzen duzunean, egunean zehar egin duzun guztia kontatu diezaiokezu. Hurrengo egunera arte seguru mantentzen ditu. Astiro hitz egin eta gero begiak itxi besterik ez duzu egin behar.”

Manel pentsakor zegoen. Gau hartan, ur gehiago eskatu beharrean, burkora joan eta ahots baxuan esan zion:

“Gaur futbolean jokatu dut patioan, marrubi jogurt bat jan dut eta kamioi gorri baten marrazkia egin dut”.

Orduan begiak itxi zituen. Eta konturatu gabe loak hartu zuen.

Gau hartatik aurrera, burua gauzez beteta edo bihotza urduri samar zuenean, Manelek burkoari azaltzen zion nola joan zen eguna. Batzuetan gauza alaiak kontatzen zizkion. Batzuetan oso gustuko ez zituen gauzak. Eta beti, beti, burkoak isilik entzuten zion, polit eta leun, galderarik egin gabe.

Mariak eta Agustik, Manelen aitak, bazekiten hori. Eta mutila irribarrez etzaten zen bakoitzean, esaten zioten:

“Gabon, txikitxo. Kontatu dena zure burkoari”.

Eta zuk... kontatu diozu zure burkoari zure egunaren berri?